

Nejvyšší soud prohlásil za nepřipustnou exekuci ohledně ideální spoluvlastnické polovice žalobcovy ke kruhové pile.

Důvody:

Nižší soudy nevyhověly žalobní žádosti, domáhající se vyloučení stroje pod pol. 3 zájemního protokolu zabaveného, ač měly za zjištěno, že stroj ten koupil žalobce společně s Ferdinandem R-em, čímž oba stali se spoluvlastníky stroje. Nižší soudy vycházely z právního názoru, že žalobci jako spoluvlastník nepřisluší právo žádati vyloučení stroje z exekuce, nýbrž že by se mohl podle § 37 ex. ř. domáhati jen výroku o nepřipustnosti exekuce na jeho spoluvlastnický podíl. Tento právní názor je v souhlasu s rozhodováním nejvyššího soudu (rozhodnutí čís. 4002 a 9306 sb. n. s.). Mylný je však názor odvolacího soudu, že nebylo lze žalobní žádosti ani částečně vyhověti, poněvadž žalobce opomenul udati, jak velký je jeho spoluvlastnický podíl. Žádal-li žalobce, by za nepřipustnou prohlášena byla exekuce na celý stroj, mohl a měl soud vyhověti žalobní žádosti potud, že prohlásil za nepřipustnou exekuci na žalobcův spoluvlastnický podíl na onóm stroji, neboť tím se nepřisuzuje něco jiného, nýbrž jen méně, než bylo žádáno (§ 405 c. ř. s.). O výši podílu žalobcova však podle zjištění nižších soudů nemůže býti pochybnosti, neboť koupil-li žalobce a Ferdinand R. stroj společně, aniž při tom stanovena byla výše podílu každého z nich, pak nabyli tím podle zásady vyslovené v §§ 888 a 839 obč. zák. rovnodílného spoluvlastnictví ke koupenému stroji. Ustanovení § 839 obč. zák. neupravuje jen dělení užitků a břemen, nýbrž vyslovuje všeobecně platnou domněnku o výši podílů na společné věci.

Čís. 13557.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

U pracovních soudů nemůže žalovati ten, komu byl nárok ze služebního poměru postoupen.

Smlouvu kapelníka s majitelem kavárny lze po případě považovati za smlouvu o dílo. Nároky z takové smlouvy nelze uplatňovati u pracovního soudu.

(Rozh. ze dne 18. května 1934, Rv I 411/34.)

Žalobou, zadanou na okresním soudě v Chebu, oddělení pro pracovní spory, domáhal se žalobce na žalované majitelce kavárny zaplacení 18.200 Kč a opíral žalobní žádost o to, že on jako kapelník, dále Vilém W., Adolf H. a Pavel Z. jako hudebníci uzavřeli se žalovanou služební smlouvu ze dne 16. ledna 1933, že žalovaná tuto smlouvu jednostranně zrušila, pročež je povinna jim nahraditi na služném až do ukončení služební doby 18.200 Kč, z čehož připadá na žalobce částka 4.940 Kč a na ostatní tři hudebníky po 4.420 Kč, konečně, že jmenovaní hudebníci žalobci své nároky proti žalované postoupili. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením jako zmatečné a odmítl žalobu.

Důvody:

Podle § 1 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n. jsou pracovní soudy výlučně příslušné rozhodovati o sporech z pracovního, služebního neb učebního poměru vzniklých mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, jakož i mezi zaměstnanci téhož zaměstnavatele. Podle § 4 (2) téhož zákona platí o zvláštních odděleních okresních soudů pro spory pracovní ustanovení zákona o samostatných pracovních soudech. Pokud žalobce uplatňuje částky mu postoupené, nelze je vymáhati u pracovního soudu, neboť pro jeho příslušnost nestačí, by spory z pracovního neb služebního poměru vznikly mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, nýbrž vyžaduje se, by též v době, kdy jsou vznášeny na soud, mezi oněmi osobami trvaly (sb. n. s. čís. 12.611).

Avšak ani co do částky 4.940 Kč, příslušející prý žalobci samému, není příslušnost pracovního soudu opodstatněna, ježto nejde o smlouvu služební a žalobce nelze považovati za zaměstnance žalované. Podle smlouvy zavázal se žalobce i se svou kapelou k denním hudebním produkcím v kavárně žalované v době od 16. ledna 1933 do 30. dubna 1933 za denní úhrnnou úplatu 320 Kč. Ve smlouvě bylo ujednáno, že v kavárně denně až na pátek (nebo jiný den v týdnu) mají býti konány hudební produkce, odpoledne od 4. do 6. hodiny, večer od 8 hodin počínajíc. Žalobce měl potřebné hudebniny a hudební nástroje sám opatřovati a denní pořad sám sestaviti, při čemž bylo jen všeobecně ujednáno, že hudební pořad musí býti bohatě sestaven a pozůstávati z koncertních a tanečních kousků, zvláště i moderních »šlágrů«, že repertoire musí býti vždy po uplynutí osmi dnů změněn a že může býti opakován jen až po uplynutí šesti týdnů. Žalobci bylo dovoleno, členy kapely samostatně vyměňovati. Smlouva má jen určité předpisy o oděvu hudebníků a o jejich chování v orchestru a v hudební síni. Podle této smlouvy nešlo o konání služeb po určitou dobu za určitou úplatu zaměstnancem osobně podřízeným zaměstnavateli a pod jeho vedením v jeho podniku, nýbrž předmětem smlouvy bylo zhotovení díla jakožto výsledku činnosti samostatného podnikatele, totiž dodávání denních hudebních produkcí po určitou odpolední a večerní dobu v podniku žalované (sb. n. s. čís. 4215). Nezáleží na tom, že se hudební produkce měly po určitou dobu denně opakovati, neboť každodenní produkce byla samostatným dílem, které vždy zvlášť bylo placeno úplatou 320 Kč, ujednanou pro celý kvartet. Jde o závazek žalobcův k výkonu podle vlastního plánu, vlastními prostředky s pomocníky, se zárukou nejen za péči, nýbrž i za zdar díla a s převzetím nebezpečí nezdaru, tudíž celkem o jednání samostatného podnikatele (srovnej sb. n. s. čís. 4148, 5451, 5556, 9617, 10.402, 11.768 a j.). Podle § 22 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n. má pracovní soud příslušnost svou zkoumati z úřední moci a táž povinnost stihá soudy vyšší stolice v každém období sporu (§ 28 čís. 3, § 33 odst. 2). První soud se otázkou příslušnosti neobíral a ani odvolací soud nevydal v tomto směru usnesení a zabýval se v důvodech jen otázkou, jde-li o služební smlouvu či o smlouvu o dílo, maje za to, že smlouvu, o niž

jde, lze považovati za smlouvu služební. Podle právního názoru nejvyššího soudu jde v souzeném případě o smlouvu o dílo, spor nepodléhá příslušnosti pracovního soudu, pročez řízení o žalobě u oddělení pro pracovní spory, jakož i rozsudky nižších soudů jsou zmatečné. K této zmatečnosti bylo hleděti z úřadu (§ 471 čis. 7, 494, 513 c. ř. s. a § 35 zák. čis. 131/1931) a bylo se tudíž usnésti, jak ve výroku uvedeno.

Čís. 13558.

V odvolacím řízení ve věcech pracovních (§ 33 zákona ze dne 4. července 1931, čis. 131 sb. z. a n.) jest provésti důkazy zásadně přímo odvolacím soudem (§ 276 c. ř. s.).

Odměna zaměstnance nemusí záležeti právě v placení určité hotovosti, jest možným též, že zaměstnavatel poskytuje zaměstnanci příležitost k jistému výdělku, jež lze podle okolností případu očekávati (placení zpropitného obsluhujícím personálu v podniku hostinském nebo kavárenském).

Zákon o osmihodinné pracovní době ze dne 19. prosince 1918, čis. 91 sb. z. a n., se vztahuje i na hostinské a kavárenské podniky.

Byla-li práce přes čas úředně povolena, mohlo býti ujednáno, že má býti odměněna zpropitným, jehož se zaměstnanci v těchto hodinách dostane.

Šlo-li o zakázanou práci přes čas, nelze mluvíti o obohacení zaměstnavatele na úkor zaměstnance, dostalo-li se zaměstnanci za ni přiměřené náhrady v celkovém jeho platu (stravě a účasti na zpropitném) úhrnkově.

(Rozh. ze dne 18. května 1934, Rv I 412/34.)

Žalobce byl zaměstnán jako číšník v kavárenském podniku žalované. Kromě stravy dostával jen podíl na 10% náhradě za zpropitné, pevné mzdy neměl. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalované zaplacení mzdy a odměny za práci přes čas celkem 4.603 Kč. Procesní soud první stolice (okresní soud v Ch., oddělení pro spory pracovní) přisoudil žalobci jen 583 Kč. Odvolací soud k odvolání žalobce napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Vadnost řízení (čis. 2 § 503 c. ř. s.) spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud, vyřizuje odvolací důvody rozporu se spisy a nesprávného hodnocení důkazů, připustil důkaz výsledkem svědků a znalců v zápise o odvolacím jednání blíže naznačených, jakož i důkaz výsledkem stran, že však tyto důkazy neprovedl přímo, nýbrž přečtením protokolů. Tato výtka je opodstatněna. Podle § 33 zák. čis. 131/1931 sb. z. a n. projednává se ve sporech o hodnotu vyšší než 300 Kč věc před odvolacím soudem znovu v mezích určených návrhy stran v odvolání. O řízení před odvolacím soudem platí obdobně ustanovení civilního řádu soudního o řízení před sborovými soudy první stolice jako soudy procesními. Pro